

РЕШЕНИЕ

№ 3726

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2536** по описа за **2020** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба от [фирма] срещу Решение от 11.02.2020 г. по НАХД № 7450 по описа за 2019 година на Районен съд - [населено място].

С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-005633 от 21.03.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което, на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/, на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение, поради постановяването му при допуснато нарушение на материалния закон. Твърди се, че съдът не е отчетел, че АУАН е съставен и връчен при съществено нарушение на процесуалните правила. Въз основа на наведените доводи, е отправено искане за отмяна на първоинстанционното решение и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира сторените разноски.

Ответникът по касационната жалба – Дирекция “Инспекция по труда-Софийска град“ редовно призван, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище, че жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна. Счита, че решението на районния съд е правилно и като такова моли съда да го остави в сила.

Настоящата съдебна инстанция, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок по чл. 211, ал.1 от АПК, от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл. 210, ал.1 от АПК и при спазване на изискванията на чл. 212 от АПК. Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Отговорността на дружеството е ангажирана за това, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство, се установило, че същото, в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ, не е изпълнило задължително предписание, дадено с протокол от 04.12.2018 г. и срок за изпълнение - 18.12.2018г., да изплати на бивш свои служител /Х. М. Ц./ обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. За констатираното е съставен АУАН за нарушение разпоредбата на нарушение на чл. 415, ал.1 КТ. Въз основа на съставения акт и събраните в хода на административнонаказателното производство доказателства е издадено процесното наказателно постановление, с което на дружеството на основание чл.416, ал.5, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

При така установената фактическа обстановка, районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, опорочаващи санкционната процедура. Изложил е доводи, че актът и наказателното постановление са издадени от компетентни лица и в законоустановената за това форма, при спазване на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Приел е за неоснователни възраженията досежно ненадлежното връчване на покана за съставяне на АУАН. Съдът е споделил доводите на жалбоподателя, че актът не му е връчен, но счел, че това не представлява съществено нарушение на процесуалните правила. В решението е посочено още, че като е подвел касатора под отговорност на основание чл.416 ал.5 от КТ за нарушение по чл.415 КТ, административнонаказващият орган е издирил правилно приложимата санкционна разпоредба и е определил размера на наложеното наказание при спазване на правилата за неговата индивидуализация. С оглед на това, е потвърдил наказателното постановление.

Установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка досежно

съществото на констатираното нарушение се споделя от настоящия съдебен състав. При обективно възприетата фактическа обстановка, съдът е изградил правилни изводи за съставомерност на извършеното от дружеството-жалбоподател деяние по смисъла на чл.415 КТ, задължаваща работодателя да изпълнява дадените по надлежен ред предписания. В хода на административнонаказателното производство, включително и пред съда, не са ангажирани надлежни доказателства, че [фирма] е изпълнило в срок задължително предписание, дадено с протокол от 04.12.2018 г. и срок за изпълнение - 18.12.2018г., да изплати на бившия си служител Х. Ц. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. С оглед на това обосновано наказващият орган, а впоследствие и съдът са приели, че с бездействието си на 10.12.2018г. същото е нарушило императивното изискване, регламентирано в чл.415 от КТ.

Настоящата инстанция обаче, споделя доводите в касационната жалба, че при издаване на АУАН са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до незаконосъобразност на процесното НП.

Видно от приложената по делото разписка / л. 56 /, поканата до дружеството –жалбоподател за представяне на документи, съдържаща и указание, че при непредставянето им, ще бъде съставен АУАН, е получена от св. Л.. В хода на съдебното производство са представени доказателства, че към посочената по-горе дата, Л. не е била представител на търговеца или негов служител. Действително, няма пречка подобна покана да бъде връчена и чрез друго лице, различно от представляващия, без последното да е изрично оправомощено за това. Същото обаче, следва да е служител на търговеца или в някаква форма на трудово или гражданскоправни отношения с него. Наличието на подобни обстоятелства не е установено.

Ето защо, не могат да бъдат споделени съображенията на първоинстанционния съд, че поканата е връчена надлежно с аргумент, че „и друг път се е случвало това лице да приема пратки за жалбоподателя“.

Отделно оттова, съдът констатира, че касационният жалбоподател е поканен за съставяне на АУАН на друга дата -17.01.19г., а не за тази, на която процесуалното действие е извършено- 18.01.19г.

Предвид изложеното, съдът намира, че актът е съставен в отсъствие на нарушителя, без да са били процесуалните предпоставки на закона за това. По този начин е допуснато нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗАНН, чл. 42, ал. 1, т. 8 ЗАНН и чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Пропускът е съществен, тъй като е довел до ограничаване правото на защита, поради това, че по този начин жалбоподателят от възможността да представи доказателства, да се запознае със съдържанието на акта, да изложи незабавно обяснения или възражения по него и като цяло да участва пълноценно в административнонаказателното производство от самото му начало.

Що се касае до нарушението, свързано с ненадлежно връчване на АУАН, съдът намира следното:

Правилно в оспореното решение е прието ,че процесният акт не е връчен на

жалбоподателя. Аргументите , изложени по-горе досежно липсата на формална връзка между лицето, получило книгата и юридическото лице, превлечено към административнонаказателна отговорност, важат напълно и по отношение на свидетеля Т., чрез когото е връчен акта.

Настоящия съдебен състав не споделя становището, че връчването на АУАН на ненадлежен представител не представлява съществено процесуално нарушение. Напротив, възприемането на подобна теза означава да се игнорира цялата административна процедура по констатиране и установяване на нарушението и участието на евентуалния нарушител в него с предоставените му по закон права да ангажира доказателства и прави своевременно възражения по фактите, включени в предмета на доказване. Заобикалянето на императивноустановените правила за съставяне и връчване на АУАН на практика означава привлеченото към отговорност лице да узнае в какво се състои противоправното му поведение и каква законова норма е нарушил едва в края на производството - с връчване на НП.

Горното становище не намира опора в закона, поради което не може да бъде споделено.

Ето защо, съдът намира, че невръчването на АУАН на жалбоподателя представлява съществено процесуално нарушение и като такова – основание за отмяна на процесното НП.

По изложените съображения съдът приема, че е налице касационното основание, регламентирано в чл. 348, ал.1, т.3 от НПК, във вр.с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, налагащо атакуваното решение да бъде отменено и вместо това да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което да се отмени обжалваното наказателно постановление .

При този изход на спора, съдът намира за основателно направеното искане на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски. Видно от представените по делото писмени доказателства, последният е заплатил на упълномощения от него процесуален представител адвокатско възнаграждение за двете инстанции в общ размер от 816 лева, което следва да бъде присъдено в пълен размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК, във вр.с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд –София град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 11.02.2020 г. по НАХД № 7450 по описа за 2019 година на Районен съд - [населено място], като вместо това постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 22-005633 от 21.03.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което, на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на

1500 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място] да заплати на [фирма]
, ЕИК[ЕИК], сторените по делото разноски в размер на 816 / осемстотин и
шестнадесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1 .

2 .